

УДК 811.111'373

ЕКЗОТИЧНІСТЬ ФЕНТЕЗІЙНИХ ПОЕТОНІМІВ

Олена Карпенко

*Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова,
кафедра граматики англійської мови,
Французький бульвар 24/26, к. 131, 132, м. Одеса, 65058, Україна,
тел. +380930288888*

Валерія Серебрякова

*Одеський національний морський університет,
кафедра англійської мови за професійним спрямуванням,
вул. Мечникова, 34, м. Одеса, 65029, Україна*

Проаналізовано функціонування поетонімів у літературному творі фентезійного жанру.
Встановлено ступені їх екзотичності, їх різноаспектну релевантність і конгруентність.
Ключові слова: поетонім, фентезі, екзотичність, релевантність, конгруентність.

Наше дослідження присвячено циклу романів С. Мейер, який написано в жанрі фентезі. Цей жанр ґрунтується на ефекті химерності, примарності оточуючої дійсності, надприродних чи неприродних дійових осіб, що впливає на всі етапи поетонімogeneзу використаних власних назв. **Метою** роботи є аналіз екзотичності онімів як невід'ємних компонентів художньо-образної системи твору. **Об'єктом** праці є онімний простір англomовного художнього тексту. **Предметом** дослідження послуговували поетоніми літературного твору С. Мейер „The Twilight Saga”. **Матеріалом** дослідження обрано цикл фентезійних романів Стефані Мейер із загальною назвою „The Twilight Saga”. Цикл складається з чотирьох романів: „Twilight”, „New Moon”, „Eclipse” та „Breaking Dawn”, які було видано у 2005 - 2008 роках. Загалом проаналізовано поєнад 300 власних назв.

Художній текст побудовано навколо онімної вісі, яка орієнтує читача в текстовому просторі й допомагає йому знайти відповіді на питання: *хто? де? коли?* Саме в тексті виявляється багата палітра конотативних реалізацій власних назв, причому кожен тип оніма здатний передавати різнобарвні емоційно-експресивні значення як безпосередньо, так і опосередковано [10, с.150].

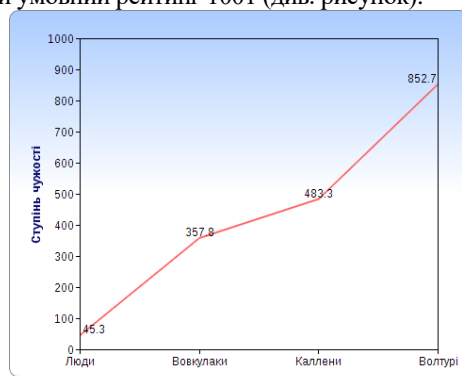
Г. Алварес-Альтман виокремлює шість технік створення і відповідного дослідження літературних власних назв, а саме:

- 1) **поліантропоніму**, коли персонаж має більше одного імені;
- 2) **синекдохічну**, коли ім'я є тропом;
- 3) **символічну**, коли наймення перетворюється на символ;
- 4) **євокативну**, коли поетонім викликає яскраві почуття;
- 5) **альєнативну**, коли власна назва роз'єднує;
- 6) **єнкантативну**, коли онім причаровує своїм звучанням [13, с. 220].

У нашому дослідженні на перший план виходить **альєнативна** техніка (термін походить від англ. „alienate”) „to make someone feel that they are different and do not belong to a group” [14, р. 34], за допомогою якої створюється ціла низка поетонімів на позначення представників нелюдських рас та місць їх мешкання. Тут йдеться про вовкулаків та

вампірів, наймення яких реалізують високий ступінь чужинності. Дійові особи аналізованого циклу романів через свої власні назви реалізують подвійний розподіл на своїх, знайомих, добре знаних – людей, та чужих, дивних, чужомовних, зовсім незвичних істот. Деякі з них є ближчими до людей, такими, що мають знайомі й звичні імена (маються на увазі вовкулаки) та є й зовсім чужі, ворожі – вампіри.

У середині кожної з названих груп оніми не є однорідними, бо є різні за рейтингом популярності та номінують різних за особливостями поведінки персонажів – як дружніх до людей, так і ворожих. Однак загальна тенденція полягає в тому, що саме номінації вампірів актуалізують сему чужинності, ворожості, через що і створюють відповідні образи. Графічно зобразити ступінь чужинності людей, вовкулаків та двох типів вампірів можемо наступним чином, розрахувавши середнє арифметичне рейтингів власних назв на позначення персонажів відповідних груп, причому ті персонажі, які не увійшли до тисячі популярних імен, отримали умовний рейтинг 1001 (див. рисунок):

Ступінь чужинності груп персонажів саги

Про **альєнізацію** конститuentів художніх світів писав Дж. Вулф [15, pp. 200-212], причому він торкався лише наукової фантастики, зокрема, кінофільму „Зоряні війни”. Як зазначає вчений, хронічною проблемою наукової фантастики є „порушення ідентично-емпатичного реагування читача, внаслідок чого він нездатний співвіднести концепти, особливо ті, що пов’язані з чужорідними чи інопланетними істотами, з відомим з власного досвіду”, і це обмеження стосується також письменників, які, зрозуміло, є лише людьми, тому процес концептуалізації в них також ґрунтується на людському досвіді. Дж. Вулф розрізняє **три ступені альєнізації** у фантастичній номінації залежно від типу науково-фантастичного твору згідно з незвичністю, екзотичністю власних назв відповідних художніх творів. Це переґується з інтегральними ознаками власних назв науково-фантастичних творів, які були сформульовані О. Андрєнко [1, с. 17-26, 186-187] (особливо з першою): **екзотичності, антропоцентричності й семантизації**:

- 1) принцип екзотичності ґрунтується на тому, що „оповідь про незвичне потребує незвичного онімійного упакування”;
- 2) принцип антропоцентричності інтегрує ім’я в систему звичних координат „я – тут – зараз”, бо фантастична онімія завжди спирається на існуючі онімійні системи;
- 3) принцип семантизації власних назв полягає в тому, що інгерентне (в межах самої власної назви) чи адгерентне (контекстуальне) роз’яснення їх

онімійного та етимологічного змісту завжди супроводжує науково-фантастичну онімію.

Саме таку екзотичність, або альєнацію за термінологією Дж. Вулфа, спостерігаємо в онімійному відтворенні світу вампірів в аналізованому циклі романів. За допомогою найвищого ступеня альєнації найменувань вампірів автор розмежовує світи людей та вампірів, у цьому разі світ вовкулаків займає проміжну позицію, що чітко відбивається в їхніх власних назвах.

Релевантним для встановлення специфіки функціонування поетонімів в досліджуваному циклі романів є виокремлення 10 груп власних назв у науково-фантастичному творі залежно від ступеня екзотичності, яке запропонувала О.Ю.Андрєєнко [1, с. 39-44]. В сазі використовуються всі десять типів найменувань, а саме:

- 1) екзотичні okazіональні власні назви без жодних структурних чи фонетичних підказок, які не узгоджуються з фонетичними нормами мови, прикладами яких можуть бути теоніми *Utlapa* чи *Taha Aki*;
- 2) екзотичні okazіональні власні назви, що позбавлені будь-яких підказок, але не суперечать фонетичним нормам мови, які можемо продемонструвати за допомогою прізвища родини вампірів *the Denali*;
- 3) екзотичні okazіональні власні назви, що містять фонетичні підказки щодо асоціативного навантаження онімів, прикладом яких може бути прізвище *the Volturi* (підказкою в цьому випадку слугує реальний італійський топонім *Volterra*);
- 4) екзотичні okazіональні власні назви з відтвореною внутрішньою формою: *Renesmee, Carlie* (обидва антропоніми поєднують особові імена дійових осіб: *Renee + Esmee*);
- 5) екзотичні okazіональні власні назви, що семантизовані за структурними моделями аналізованої мови, наприклад: *the Quileutesons*;
- 6) екзотичні okazіональні власні назви, що повністю складаються з узуальних компонентів, які, проте, не властиві для них функції: *Mr Alpha, „one royal family – the Kings, ironically enough”*;
- 7) okazіональні власні назви, які складаються з узуальних компонентів у своєму прямому значенні, але в незвичному поєднанні на кшталт енциклопедичного сайтоніма *Vampires A-Z*;
- 8) okazіональні власні назви, які складаються з узуальних компонентів у своєму прямому значенні, але в реальній мові не існують, наприклад: *Isle Esmee, the Children of the Moon*;
- 9) okazіональні власні назви, які складаються з узуальних, переважно трансонімізованих компонентів у прямому значенні, але реально не існують, наприклад, *Saint Marcus Day*;
- 10) узуальні власні назви в узуальному вжитку, які мають свій власний семантичний шлейф та асоціативну ауру, що і привносять до художнього твору, наприклад: *Scheherezade-style, a Botichelli angel*.

Зазначимо, що в аналізованих творах превалюють власні назви, які належать до п'яти останніх груп, згідно із ступенем їх екзотичності. Це зумовлено тим, що автор саги переважно використовувала узуальні наймення, які є рідковживані для англomовної картини світу, або є наслідком комбінування узуальних елементів із метою надання персонажам певної екзотичності з урахуванням того, що вони все ж таки походять від людей, живуть серед людей та мімікують під людей. Це посилює антропоцентричну

спрямованість онімного поля досліджуваних творів одночасно із створенням специфічної, певною мірою екзотичної поетонімосфери.

Під час вивчення змісту власних назв у літературних творах К. Зайцева дійшла висновку, що певні онімійні одиниці виявляють риси персонажа, на місце дій та / або на час дій [4, с.37-44]. Наприклад, дослідниця виокремлює наймення, які релевантні або іррелевантні рисам персонажів, оніми, які релевантні місцю дій та наймення, які релевантні часу дій. Першу групу становлять промовисті, або характеризувальні власні назви, до них належить літературний антропонім одного з головних персонажів – *Black*. Це родинне ім'я перших вовкулаків, а повне наймення персонажа – *Jacob Black*. У цьому поетонімі реалізується сема „чорний колір”, що зазвичай сприймається як колір темряви, суму, підземних сил, смерті [12, с.951-953]. У разі аналізу типології кольоропозначень у складі власних назв [9, с.363-368] було встановлено, що ахроматичні кольори *білий* та *чорний* у більшості культурних ареалів мають меліоративне та пейоративне значення, відповідно, причому через більшу амплітуду значень другої семантики вона використовується активніше. Зазначені кольоропозначення є зазвичай аксіологічно маркованими в багатьох мовах, приміром, значення лексеми „чорний” у фразеології української, англійської, іспанської та російської мов визначається як: „поганий, неосвічений, невідомий, важкий, брудний, тобто у всіх значеннях присутній компонент негативної оцінки” [11, с. 95].

Ще один антропоетонім, а саме – *Seth*, має не таку прозору, але також яскраву внутрішню форму, бо це наймення давньоєгипетського бога потойбічних країн, уособлення злого, вбивці [7, т.2, с. 429]. Власне, перехід цього персонажа на бік нової зраї вовкулаків вирішив долю всіх позитивних героїв саги. Є певні риси промовистості оніма в імені протагоніста саги *Bella Swan*, але більшість персонажів все ж таки має власні назви, іррелевантні рисам їх характерів, що є однією з дистинктивних особливостей поетонімосфери аналізованого твору. С. Мейер використовує більш тонкі методи для належної характеристики своїх героїв, ніж промовисті імена.

Власні назви, релевантні місцю дій, виразно простежуються в онімії саги. Всі родини вампірів мають родинні імена, які разом з відповідними антропонімами етимологічно пов'язані з країною їхнього походження. Так, італійська родина *Volturi*, крім стилістично маркованого прізвища, об'єднує інших представників з італійськими іменами *Aro*, *Caius*, *Marcus* та ін. Румунська родина має лише двох членів зі слов'янськими антропонімами *Stefan* та *Vladimir*, яких, до речі, термінують також *Dracula One*, *Dracula Two* через їхнє наслідування справі графа Цепеша, відомого як граф Влад Дракула. Клан вампірів з Аляски *Denali* до свого складу вклучає кілька антропонімів слов'янського походження – *Irina*, *Tanya*, *Vasilii*, *Kate*, що є логічним: вампіри існують темпорально необмежено, а територія Аляски була в складі Російської імперії до 1867 року. Цікавим з цього боку є іменування клану основних, 'добрих' вампірів: їхнє родинне ім'я також має відтопонімне походження за місцем проживання – *the Olympic Coven*, інакше – *the Cullens*, повторюючи антропоформулу людей. Імена батьків мають відчутну іноземну, неамериканську ауру, бо є кельтського та давньофранцузького походження – *Carlisle* та *Esme*, що засвідчує відмінність цих персонажів від інших вампірів. Аналогічну, але не зовсім тотожну роль виконують у художніх творах і регіональні поетоніми [2, с.12].

Для створення художньої картини світу певного твору дуже важливим є використання онімів „інокультурної спрямованості, а також імен, які стилізовано під іноземні відбивають соціокультурні особливості культурного простору” [5, с.22]. Л. Ковальова, досліджуючи картину світу А.Труайя скрізь призму антропонімії художніх творів, виокремила у його трилогії вісім груп типології антропонімів:

- 1) антропоніми, які семантизовані шляхом кількох елементів у номінації персонажа, куди входять етимологізація, релігійний зміст, карнавалізація, відповідність реальній антропонімії та включення демінутивів до складу антропонімів;
- 2) антропоніми з прозорою етимологією;
- 3) антропоніми, які складаються з двох змістотвірних частин;
- 4) антропоніми, що за своєю семантикою суперечать сутності персонажів, які можемо термінувати антитезовими;
- 5) подвійні антропоніми;
- 6) прізвища, які мають закодовані фонетичні підказки;
- 7) антропоніми, які засновані на використанні етимологічної семантики;
- 8) антропоніми, які відображають інокультурну семантику [5, с.10-17].

На нашу думку доцільно скорегувати запропоновану класифікацію, яка є актуальною для аналізу творчості А. Труайя, але для загального вживання потребує певних змін. Наприклад, спостерігаємо змішування двох різних принципів класифікації – структурного та семантичного, які ліпше розділити. До структурної класифікації поетонімів треба віднести всі різновиди, які торкаються словотвору та структури (складні та складені антропоніми, наявність демінутивів та ін.). До семантичної класифікації треба віднести такі різновиди, як поетоніми з прозорою етимологією та етимологічними підказками, поетоніми з фонетичними підказками, поетоніми характерологічні (конгруентні та неконгруентні), інокультурні поетоніми. Що стосується творчості С. Мейер, то про останній різновид – інокультурні йменування – вже було сказано, причому їх важливість для створення поетонімосфери досліджуваного циклу романів не викликає сумніву. Етимологізовані в різному ступені власні назви на кшталт *Black, Young, Bella* справді з'являються у творі, однак вони не відіграють важливої ролі у створеній уявою автора художній картині світу через своє досить обмежене використання. Нарешті, поетоніми з експонентом, який містить фонетичні підказки, взагалі не зтрапляються в аналізованому творі.

Як бачимо, потужність зазначених семантичних класів поетонімів у сазі „Сутінки” є різною, що відображає індивідуально-авторський стиль С. Мейер одночасно із створенням специфічної поетонімосфери, яку розділено на відповідні субсфери трьох рас. Особливість кожної з них відбивається онімійними засобами, головним з яких є ступінь „чужинності”, іншості представників відповідної раси. Якщо люди мають цілком звичайні наймення, то вовкулаки відрізняються від них широким використанням регіональних, етнічних онімів племені квілеутів, а вампіри – поетонімами, які мають відчутний іноземний, інокультурний флер, що робить їх зовсім чужими.

Стосовно темпорально релевантних онімів, які функціонують в аналізованому творі, зазначимо, що саме порушення цього принципу дає змогу авторові виділити необмежене в часі фізичне існування вампірів. Наприклад, антропоетоніми *Edward, Jasper, Emmet, Rosalie* у період написання романів не були популярними, що є ознакою несучасності їх носіїв. Ще більше це стосується наймень родини Вольтурі, особливо жінок – *Sulpicia, Athenodora, Didyme* – оніми, які не лише мають іноземний флер, а й застарілі, що свідчить про давнє походження їхніх денотатів.

Уважаємо зміну ступеня популярності наймень дійових осіб досліджуваного циклу романів. Цікавим результатом згаданого ефекту є потужний зріст рейтингу популярності імені головної героїні *Bella* саме у такій незвичній формі, що можемо пов'язати з публікацією романів, а особливо з їх екранізацією (про це див. табл.1):

Таблиця 1. Рейтинг популярності імені *Bella*

Рік	Рейтинг
2013	58
2012	54
2011	60
2010	48
2009	58
2008	122
2007	159
2006	181
2005	208

Як відомо, романи виходили з друку поступово, майже кожний рік. Головна героїня також поступово наближалася до перетворення, потім остаточно перетворилася на вампіра. Відповідно зростав рейтинг імені, що, як припускаємо, пов'язано між собою. Так поетонімогенез віддзеркалювався у реальному житті та моді на власні імена новонароджених дітей на території США.

Як бачимо, поетонімосфера циклу романів „Сутінки” вирізняється значним використанням локативно та темпорально релевантних, але неконгруентних поетонімів, що переважно стосується анропонімів на позначення вампірів. Причину саме такого функціонування елементів поетонімосфери даного твору більшою мірою вбачаємо у його парадигмальній приналежності. За В. Кухаренко кожний текст є компонентом трьох текстових парадигм [6, с. 81-85]: індивідуально-авторської, жанрової та функціонально-стильової, всі з яких мають власні дистинктивні риси, у тому числі й лінгвальні. Продовжуючи цю думку, кожний художній текст „стає компонентом трьох сфер, які включено одна в одну, входячи у складну структуру, яка складається з трьох ярусів”: ярус закінчених текстів, ярус текстових парадигм та ярус сукупності всіх текстів національної художньої літератури [1, с.13-14]. Своєрідність аналізованого твору полягає в його приналежності, з одного боку, до белетристичного стилю та фентезійного жанру, де до того маніфестуються особливості ідіостилю С. Мейер, а також до великої царини американської національної літератури, яка має як власну історію, так і специфічні риси. Прикладом може бути самобутність американського етносу, так звана *American dream*, яка пов'язана з концептами *equality of opportunity, fairness, luck, freedom, democracy* [3, с. 40]. Взаємодія цих чинників, безумовно, впливає на структуру та наповнення поетонімосфери досліджуваної саги.

Проведене дослідження дає змогу дійти певних висновків. В аналізованих творах превалюють власні назви, які належать до п'яти останніх груп згідно із ступенем їхньої екзотичності, а саме: екзотичні оказіональні власні назви, що повністю складаються з узуальних компонентів, які, проте, виконують не властиві для них функції; оказіональні власні назви, які складаються з узуальних компонентів у прямому значенні, але в незвичному поєднанні; оказіональні власні назви, які складаються з узуальних компонентів у прямому значенні, але в реальній мові не існують; оказіональні власні назви, які складаються з узуальних, переважно трансонімізованих компонентів у прямому значенні, але реально не існують; та узуальні власні назви в узуальному вжитку, які мають власний

семантичний шлейф та асоціативну ауру, що і привносять до художнього твору. Це зумовлено тим, що авторка саги переважно використовувала узуальні наймення, які є рідковживаними для англомовної картини світу, або наслідком комбінування узуальних елементів із метою надання персонажам певної екзотичності з урахуванням того, що вони походять від людей. Це посилює антропоцентричну спрямованість онімного поля досліджуваних творів одночасно із створенням специфічної, певною мірою екзотичної поетонімосфери.

Поетонімосфера циклу романів „Сутінки” вирізняється значним використанням локативно та темпорально релевантних, але неконгруентних поетонімів, що переважно стосується анропонімів на позначення вміпів. Причину саме такого функціонування елементів поетонімосфери цього твору вбачаємо у його парадигмальній належності до жанру фентезі.

Своєрідність аналізованого циклу романів полягає в його належності, з одного боку, до белетристичного стилю та фентезійного жанру, де маніфестуються також і особливості ідіостилу С. Мейер, а з іншого – до великої царини американської національної літератури, яка має як власну історію, так і специфічні риси. Тобто художнє осмислення наприродності багатьох дійових осіб, їх номінація згідно з авторською інтенцією, а також певний перегук з американською мрією про досягнення добробуту та кохання створює особливе живильне середовище для поетонімогенезу онімів саги „Сутінки”. Взаємодія цих факторів, безумовно, впливає на структуру та наповнення поетонімосфери досліджуваної саги. Подальші розвідки планується спрямувати на зіставлення специфіки функціонування компонентів поетонімосфери англо- й україномовних фентезійних романів, що уможливить виявлення загальних тенденцій поетонімогенезу власних назв.

1. *Андреевко Е. Ю.* Коммуникативно-прагматический потенциал имени собственного в научно-фантастическом тексте : дис. на соиск. учен. степени канд. филол. наук: 10.02.19 / Е. Ю. Андреевко. – Одесса, 1992. – 214 с.

2. *Вегеш А. І.* Традиції та новаторство української літературно-художньої антропонімії посттоталітарної доби : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. филол. наук: спец. 10.02.01 / Анастасія Іванівна Вегеш. – Івано-Франківськ, 2010. – 19 с.

3. *Гнатюк Л.* Інтерперсональна комунікація у міжкультурній взаємодії: прагматика, типологія вербальних і невербальних виявів (на матеріалі української, англійської, польської мов) : дис. на здобуття наук. ступеня доктора филол. наук: 10.02.15 / Любомир Гнатюк. – Донецьк, 2014. – 403 с.

4. *Зайцева К. Б.* Английская стилистическая ономастика : [тексты лекций] / К. Б. Зайцева. – Одесса : ОГУ, 1973. – 67 с.

5. *Ковалева Л. Г.* Картина мира Анри Труайя сквозь призму антропонимии трилогии „Семья Эглетьер” : автореф. дис. на соиск. учен. степени канд. филол. наук: спец. 10.02.05 „Романские языки” / Л. Г. Ковалева. – Воронеж, 2013. – 24 с.

6. *Кухаренко В. А.* Интерпретация текста : учеб. пособие [для студ. пед. ин-тов] / В. А. Кухаренко. – [изд. 2-е, перераб.] – Москва: Просвещение, 1988. – 192 с.

7. Мифы народов мира : энциклопедия : в 2 т. / [гл. ред. С. А. Токарев]. – Москва: Сов. энциклопедия, 1991. – Т. 1 – 671 с.; Т. 2 – 719 с.

8. *Серебрякова В. В.* Ергонімічний сектор поетонімосфери циклу романів С.Мейер „Сутінки” / Валерія Вадимівна Серебрякова // Записки з ономастики: зб. наук. праць. – 2015. – Вип.18. – С.611-617.

9. Скляренко О. Типологічна ономастика. Лексико-семантичні особливості онімного простору: [монографія] : у 5 кн. / Олексій Скляренко, Ольга Скляренко. – Одеса: Астропринт, 2012. – Кн. 1. – 416 с.

10. Супрун В. И. Ономастическое поле русского языка и его художественно-эстетический потенциал : [монография] / Василий Иванович Супрун. – Волгоград : Перемена, 2000. – 172 с.

11. Флойд Л. А. Лінгвоментальна специфіка непрямих назв кольорів (на матеріалі іспанської, англійської, української, російської мов) : дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : 10.02.15 / Л. А. Флойд. – Одеса, 2013. – 177 с.

12. Энциклопедический словарь символов / [авт.-сост. Н. А. Истомина]. – Москва: Аст, Астрель, 2003. – 1056 с.

13. Alvarez-Altman G. Literary Onomastics Typology: Analytic Guidelines to Literary Onomastics Studies / G. Alvarez-Altman // Literary Onomastics Studies. – 1981. – Volume 8. – P. 200-230.

14. Cambridge Advanced Learner's Dictionary. – Cambridge : CUP, 2008. – 1699 p.

15. Wolf J. C. Naming as an Alienative Device in Popular Literature [Electronic resource] / J. C. Wolf // Available from : <http://digitalcommons.brockport.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1232&context=los>

Стаття надійшла до редколегії 30. 04. 2017

доопрацьована 30. 06. 2017

прийнята до друку 25. 08. 2017

EXOTIC CHARACTER OF PHANTASY POETONYMS

Olena Karpenko,

Doctor of Philology, Professor,

Head of English Grammar Department of Odesa I.I.Mechnikov National University,

French Boulevard 24/26, k. 131, 132, Odesa, 65058, Ukraine, tel. +380930288888;

e-mail: elena_karpenko@ukr.net, ORCID ID: 0000-0001-5576-6781

Valeria Serebryakova

Lecturer of English for Professional Purposes of Odesa National Maritime University,

Mechnikov Street, 34, Odesa, 65029, Ukraine

The article is dedicated to the analysis of proper names, employed in the cycle of novels under the name „The Twilight Saga”, which was created by a contemporary American author S.Meyer. The *purpose* of this article is to establish peculiarities of organization of poetonims in S. Meyer’s artistic prose. The *object* of this investigation are poetonims of the cycle, the *subject* – peculiarities of their functioning in the poetonimic sphere of the literary work, analyzed from the viewpoint of the degree of their alienation. As the *material* for this investigation the cycle of phantasy novels with a general title „The Twilight Saga” was selected. According to their exotic character all the proper names were differentiated into ten groups, the dominant position being taken by exotic occasional names consisting of usual components, which perform unusual functions, combined in an unusual way, non-existent in the English language. The onyms of each group are not homogeneous in character, since they have different ratings of popularity and nominate different personages as to their attitude towards people – friendly or evil. The general tendency is that the nominations of vampires actualize the sense of hostility, which is illustrated graphically in accordance with the degree of onymic alienation, calculated in this article. The poetonimic sphere of the saga is characterized by the employment of the spatially and temporally relevant, though incongruent poetonims, mainly those of vampires, which is governed by the genre paradigm of the saga. Artistic interpretation of the supernatural origin of the characters, their nominations, enhance specific poetonimic genesis of the analyzed saga. Further research is to be aimed at the comparative analysis of the poetonimic spheres of English and Ukrainian phantasy novels in order to establish their common and distinctive features.

Key words: poetonim, phantasy, exotic character, relevancy, congruency.